

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15. — Έν δε ταίς έπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ Ιζωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΟΜΜΑ

ήτο μίξ πρόωρος πρωταπριλιά τῶν Κουμουνδουρικῶν. Μαζύ με τήν Σάρα Μπερνάρ τῆς Νέας Έφημερίδος, μαζύ με τόν κύρ Λάιχο τῆς Έφημερίδος, ταφέντα ζωντανόν έν τῇ Ακροπόλει, μάς ήλθε και τὸ τέταρτον κόμμα.

Η πρωταπριλιά αὐτῇ δέν ήτο τόσον λευκή, ὡς μακρόθεν βλεπόμενον άνθος άμυγδαλῆς, ὡς ήτο ή τοῦ συναδέλφου μας. Ητο μαζύρη ὡς πτερόν κόρακος, κυμανθέν διὰ κλωστής κρατουμένης εκ τῆς Πλατείας τῆς Έλευθερίας άνωθεν τῶν κεφαλῶν τῆς Κυβερνήσεως.

Ο κ. Κουμουνδοῦρος ελθὼν εἰς τὸ στάδιον τῆς πολιτικῆς μετανοίας ἔκα τῷ σχηματισμῷ τῆς νέας κυβερνήσεως, δέν έμελέτα πῶς νὰ τήν διαδεχθῇ και πάλιν, ἀλλὰ πῶς νὰ ολώσῃ τὰ νερά.

Τὸ ὄνειρον του ήτο νὰ μείνῃ ή Κυβέρνησις χωρὶς πλειοψηφίαν και ἐπειδὴ δέν ήδύνατο νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, προσελκύνων αὐτός τήν πλειοψηφίαν, συνέλαβε τήν ιδέαν τοῦ τετάρτου κόμματος.

Και ἄλλοτε ἀνέτειλαν διὰ τήν Έλλάδα τοιαῦται πονηραὶ ήμέραι τεσσαρῶν ή πέντε κομματίων, άνευ σταθερᾶς πλειοψηφίας, οὔδενός δυναμένου νὰ σχηματίσῃ αὐτοτελεῆ κυβέρνησιν, και ὁ ὠφελούμενος εκ τῶν θολῶν αὐτῶν νερῶν, ὁ ἀλιεύων χαρτοφυλάκια και οικόπεδα, ήτο ὁ Κουμουνδοῦρος.

Έάν κατώρθωνε νὰ τὰ ξαναθλώσῃ και πάλιν!

Πρὸς τοῦτο ἐβγήκαν οἱ ἀλιεῖς εἰς ἀλιεῖαν.

Ο Παπαμιχαλόπουλος ἐφαίνετο ἀπεσπασμένος τοῦ Κουμουνδοῦρου κ' ἐζήτει νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ στενοῦ του φίλου Κοντοσταύλου—συγχαίρομεν τῷ τελευταίῳ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ του αὐτῇ—πρὸς σχηματισμὸν νέου κόμματος. Διότι ὁ Κοντόσταυλος φαίνεται διαθέτων έν τῇ Βουλῇ και ἄλλους φίλους.

Αὐταὶ προτάσεις ἐγένοντο και πρὸς τόν κ. Μεσσηνέζην.

Ἐφ' ἐτέρου ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἐρίχνετο τοῦ Λεωνίδα Δεληγεώργη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ γῆρας του και τὸ μέλ-

λον τὸ ὅποσον τὸν άνκαμένει, αν ζητήσῃ ν' ἀποσπασθῇ τοῦ κ. Τρικούπη.

Τὰ ναυάγια τῶν ἀποπειρῶν αὐτῶν συνελέγοντο, ὅτε ἐμεσολάβησεν ή κωμικοτραγικὴ παραίτησις τοῦ κ. Καραϊσκάκη. Όλα τὰ πρόσωπα τὰ συμμετασχόντα αὐτῆς ήδύνατο νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρόσωπα κωμωδίας. Διότι ὅλα ἐπαλινῶδουν, ἀντέφασκον, παρηνόμουν.

Ἄλλ' εἰς τοὺς Κουμουνδουρικοὺς ή παραίτησις κατεπόθη ὡς ποτήριον καμπανίτου πρὸ τῆς ἐνάρξεως δείπνου.

Και ἄλλος δυσηρεστημένος! ἐφώναζαν, ὁ κ. Καραϊσκάκης, σέρνων μάχιστα μαζύ του και τοὺς βουλευτὰς τῆς Θεσσαλίας.

Και οἱ Πετιμεζίδες οἱ δύο; Και ὁ ἀνυπουργῆτος Πετσαλῆς; Και ὁ κύριος Βουλπιώτης; Και τινες ἄλλοι τῶν ὁποίων δέν διώρισαν τηλεγραφοφύλακας;

Ἐ! εἶναι συμπληρωμένον τὸ νέον κόμμα! Δέν μένει εἰμὴ νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ ή Νέα Έφημερίς, ἥτις δέν ἐδυσκολεύθη νὰ τὸ κάμῃ.

Τὸ ἐλογχιάζον ἀριθμοῦν τριάκοντα και πέντε! Και με μέλλον! Τὸ παιδὶ θὰ μεγαλώσῃ!

ἤρχισαν τὰ συγχαρητήρια. Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἱ ὁποιοὶ τὰ ἐλάμβανον δέν κατελάμβανον τίποτε.

— ὦ, κύριε Βουλπιώτη, σὰς συγχαίρω. Δέν ήτο δυνατόν νὰ μείνω με τόν Κουμουνδοῦρον; ἀλλὰ δέν ήξευρα και ποῦ νὰ πάγω!

— Δέν σὰς έννοῶ.

— Μὰ δέν εἶσθε ἰδρυτῆς τοῦ νέου κόμματος;

— Διόλου! και σὰς συμβουλεύω νὰ μείνετε ἐκεῖ ποῦ εἶσθε.

Ο κ. Μεσσηνέζης ἐρωτώμενος διεμαρτύρετο.

Ο κ. Κοντόσταυλος ἐπίσης.

Ο κ. Δεληγεώργης τὸ αὐτό.

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθησαν νὰ συνέλθουν και οἱ Θεσσαλοὶ Βουλευταὶ και διὰ «κοινοποιηθέντος» των νὰ διαψεύσουν τὸ λεχθέν ὅτι ἀποτελοῦν οὐράν των δυσαρρεσκειῶν ή τῶν εὐαρρεσκειῶν τοῦ κ. Καραϊσκάκη.

Οὔτω ή πρωταπριλιά τοῦ Μαρτίου ἐφάνῃ καθαρὰ ψευτικὰ ἀκριβῶς τήν πρώτην Ἀπριλίου και τὸ δημόσιον ὄπερ

θέλει συνησπισμένη την υποστηρίξουσιν την πλειοψηφίαν κυβέρνησιν μετ' ευχαριστήσεως ήκουσεν ότι ή εξέτασις των Βελενδζικίων θα εύρη την πλειοψηφίαν του κ. Τρικούπη ακλόνητον ως στήλην, ήτις τότε μόνον δυνατὸν νὰ καταπέσῃ, ὅταν πρόκειται νὰ θάψῃ ὑπ' αὐτὴν τοὺς ἐνόχους!

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΕΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΟΙΣ

Χαίρομεν πολὺ διότι ή τὸ πρῶτον ὑφ' ἡμῶν ριφθεῖσα ἰδέα περὶ τῆς ἐν Καλαβρύτοις ἐκλογῆς τοῦ κ. **Ἀριστέιδου Οἰκονόμου** ἐκαρποφόρησεν!

Καὶ ἐκαρποφόρησε δαφιλέστατα. Οἱ ἐν Αἰγίῳ Καλαβρυτινοὶ, πολλοὶ ἀπαντες ἀρχῶν καὶ αἰσθημάτων, ἀπηύθυναν δῆλωσιν πρὸς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ζαΐμην, ἐνεκα τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ ὁποῖου ἐκενώθη θέσις Βουλευτικῆ ἐν Καλαβρύτοις, δι' ἧς τὸν παρακαλοῦσι νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ διὰ τῆς ψήφου του καὶ διὰ τῆς ἐπιβόης του τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. **Ἀριστέιδου Οἰκονόμου**.

Εἶναι γενναία κατὰ τοῦτο ἡ δῆλωσις, διότι δὲν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν κ. Α. Ζαΐμην πιστεύοντες σπουδαίως ὅτι ὁ κύριος οὗτος θέλει ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν αἰτησίαν των, ἀλλ' ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀναγκάσωσι τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. **Ἀριστέιδου Οἰκονόμου** εἰς περιωπὴν ὁμοίαν ἐκείνης, ήτις ἔφερε τὸ πρῶτον εἰς τὴν Βουλὴν, ἐστεφανωμένον μετ' τὴν ἀγνωστὴν παρὰ τοῖς Καλαβρυτινοῖς δημοτικότητά, τὸν πρῶτον παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα.

Αὐτὰ τὰ φαινόμενα δημοτικότητος πρὸς πολιτευόμενον, ὅστις οὐδὲν ὑπὲρ τῆς ἰδικιτέρας πατριδος του ἐπαρ-

ξεν, ἀσπασθεὶς ἀμέσως τὴν γενικὴν πολιτικὴν τῆς ἐλληνικῆς μεταρρυθμίσεως, εἰσι παρήγοροι ἐκδηλώσεις λαϊκοῦ βρασμοῦ, ὅστις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φέρῃ λίαν προσεχῶς τὸ ἀποτέλεσμά του.

Ὁ κ. **Ἀριστέιδος Οἰκονόμος** δέον νὰ εἶναι ὑπερήφανος ἐπὶ τούτῳ. Ἐν Ἀθήναις εἶχε διεγείρει κατὰ τὰς ἐκλογὰς τόσον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν Καλαβρύτοις τῶρα προκαλεῖ σχεδὸν φανατισμόν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἄς τῷ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐνθάρρυνσις ἐπιμονῆς ἐν τῇ στερεῶς μεταρρυθμιστικῇ πολιτικῇ του, ήτις ἀργὰ ἢ ὀγλήγορα καὶ ἐν τῇ Βουλῇ θέλει εὖρει ἐνθουσιαστὰς ὁπαδοὺς καὶ φίλους.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Θύελλα ἀναμένεται· παύσεις καθηγητῶν ψιθυρίζονται. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, μέλος τῆς ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀρχηγὸν Κυβερνήσεως τοῦ 1875, ήτις διὰ τοῦ τότε συναδέλφου του κ. Ῥάλλη ἐπανεφερε τὴν ἰσχύιν τοῦ Νόμου εἰς τὰς σχέσεις Κυβερνήσεως καὶ Πανεπιστημίου, ἐννοεῖ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς νομιμότητος ἐκεῖνο.

Τὸ σημεῖον αὐτὸ περιορίζεται εἰς τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: — Ὅσοι Καθηγηταὶ ἀπὸ τοῦ 1875 διωρίσθησαν χωρὶς προτάσεως τῆς οἰκείας Σχολῆς, καθὰ ὀρίζει ὁ Νόμος τοῦ 1837, ἂν δὲν ἀπατώμεθα;

Οἱ Καθηγηταὶ αὐτοὶ ὡς παρκατόμως διορισθέντες πρόκειται νὰ παυθῶσιν.

Ἄλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς θὰ περιέλθῃ εἰς τὸ δίλημμα ἢ τὸν Νόμον νὰ θυσιάσῃ ἢ τὴν ἐπιστήμην.

Διότι μεταξύ τῶν μόνων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διορι-

- Ἄ μπᾶ, ὄλο τὸ χωριὸ κατοικεῖται ἀπὸ χριστιανούς.
- Ἄμ τότε τί θέλομε νὰ τὸ πάρωμε; Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ κυριεύσωμε χωριὸ ποῦ νὰ ὑπάρχουν μέσα καὶ τούρκοι. Ἄλλο κάνένα χωριὸ δὲν εἶνε ἐδῶ κοντὰ, ποῦ νὰ εἶχῃ τούρκους;
- Ὅλα τὰ χωριὰ ἔχουν· εἶνε οἱ καθάσιδες, ὁ καθῆς, οἱ τακτικοί . . .
- Μὰ εἶχῃ τέτοιους τούρκους, ξερούς, ἐγὼ λέγω τούρκους ποῦ νὰ ἔχουν οἰκογενείας.
- Στῆ Λάρισσα, στὸ Βῆλο ἔβρισκεις χιλιάδες.
- Ἐχει κάστρο ὁ Βῆλος;
- Ἐχει, καὶ ἴσα ἴσα ἐκεῖ μέσα εἶνε ὁ τούρκικος μαχαλάς.
- Κρῖμα. Πρέπει κάνεις γιὰ νὰ μπῆ μέσα νὰ χαλάσῃ τὸ φρουρίον πρῶτα. Σκοτούρες.
- Καὶ τί θέλεις τῆς τούρκικαις οἰκογενείαις;
- Ἐχω ἐντολὴ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ πιάσω καὶ νὰ σταίλω μιὰ τουρκοπούλα ἀνύπανδρη στὴν Ἀθήνα χάριν ἐθνολογικῶν μελετῶν.
- Δηλαδή, δὲν σε καταλαβαίνω.
- Νὰ, θέλουν νὰ ἔχουν μιὰ τουρκοπούλα γιὰ νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ ζωολογικὸν μουσεῖον, νὰ πηγαίῃ ὁ κύριος νὰ τὴν βλέπῃ.
- Σὰν νὰ ἦνε πανόραμα.
- Γεῖά σου. Αὐτὸ λέγω.
- Καὶ μεγάλη δουλειὰ εἶνε; Ἐγὼ ἔχω ἕνα κορίτσι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(13. ἀριθ. 275).

Μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς πολεμικῆς ἐκθέσεως ἐξαπεστάλησαν χωρικοὶ πρὸς εἰδοποίησιν των περίξ ὀπλαρχηγῶν, οἵτινες ἀφίκοντο τὴν νύκτα πάντες μετὰ των ὑπ' αὐτοῦ ἀνδρῶν.

Ἰπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς σελήνης συνεκροτήθη τότε στρατιωτικὸν συμβούλιον, ἐν ᾧ ἀπερασίσθη δικαιούμενοι εἰς δύο σώματα νὰ προσβάλωμεν τὴν ἐπιούσαν τὸν ἐν Ἀγυῖᾳ Ἄμους ἀγῆ καὶ ἐξώσωμεν τοῦτον τῆς κωμοπόλεως.

Εἰς τὰς τάξεις ἡμῶν εἶχον προσέλθει ἢ καλλίτερον ἀχθῆ διὰ τῆς βίας ἱκανοὶ χωρικοὶ, μεθ' ἐνός των ὁποίων συνέδεσα ὁμιλίαν.

— Πατριώτη, τῷ εἶπον, δὲν μοῦ κάμεις τὴν χάριν νὰ μοῦ πῆς, στὴν Ἀγυῖά ποῦ θὰ πάρωμε αὔριο χωρὶς ἄλλο, ὑπάρχουν τουρκοπούλες;

σθέντων καὶ χωρὶς προτάσεως τῆς σχολῆς καταλέγονται σοφοὶ ἐπιστήμονες, τῶν ὁποίων ἠ ἀπόλυσις θὰ ἦτο τραῦμα καὶ εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ πανεπιστημίου.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ κ. Ζωχιὸς διωρίσθη χωρὶς προτάσιν τῆς Σχολῆς· τίς θὰ τολμήσῃ νὰ τὸν πειράξῃ; Ὁ κ. Πανταζίδης ἐν τῇ φιλοσοφικῇ Σχολῇ ἀπολαμβάνει καὶ αὐτὸς ποιὰς ὑπόληψιν· πρὸ παντὸς ἄλλου ἔχει φίλους· ὁ κ. Γαλβάνης κέκτηται τὴν ἐπιστημονικὴν του ὑπόληψιν· ὁ νεκρὸς καθηγητῆς τῆς χημείας κ. Κρίνος δὲν ἔχει καλλίτερόν του· ὁ κ. Ζίννης εἶναι σεβαστὸς καὶ ἐν Ἐβρώπῃ κατέστη εἰδικότης. Πάντες οὗτοι διωρίσθησαν χωρὶς γνωμοδοτήσεων τῶν οἰκείων σχολῶν. Τὸ ἔθιμον τῶν γνωμοδοτήσεων ἐπεκράτησε μᾶλλον ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Καθ' ἡμᾶς, ὅ,τι συνέβη μετ' τοὺς παρκατόμως διορισθέντας ἐπὶ Κουμουνοῦρου δικαστὰς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, τοῦτ' αὐτὸ δύναται νὰ συμβῆ καὶ μετ' τοὺς κυρίους καθηγητὰς τοὺς ὑπαγομένους εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν. Ἄς παυθῶσι δηλαδή καὶ ἄς ἀναδιωρισθῶσιν. Ἄλλο μέσον θεραπείας καὶ τοῦ νόμου καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ πανεπιστημίου δὲν βλέπομεν ἡμεῖς.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἰστερα ἀπὸ τόσας ἀπολύσεις τοῦ πτωχοῦ ἐπιτίμου, ὁ κ. Κωνσταντινίδης μᾶς παρουσιάζεται ὡς μία... γενικὴ ἀπόλυτος.

Μολονότι ὁ κ. Δήμαρχος δὲν ἀπέστειλε καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὸ Μητρώον τῶν ἀρρένων δῆλω-

σίν του—ἴσως ἵνα μὴ μιανθῶμεν μετ' ὀλίγον δημοτικὸν παρᾶν διὰ τὴν δημοσίευσιν—οὐχ ἤπτον βοῶμεν πρὸς τοὺς συμπολίτας μᾶς δυνατώτερον τῶν πληρωθειῶν συναδέλφων μᾶς, προτρέποντες αὐτοὺς νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ Μητρώον τῶν ἀρρένων.

Τοῖς λέγομεν καὶ ἐν ἄλλο: Εἰς προσχεῖς ἐκλογὰς ἂν ἀναφανῶσιν καὶ πάλιν πο-λίται ἐστερημένοι τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος, αὐτοὺς ὄχι μόνον δὲν θὰ τοὺς ὑπερασπισθῶμεν, ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ θὰ τοὺς καταστήσωμεν ἀντικείμενον ἀηδίας καὶ ἐνειδισμού.

Γνωτῶσαν δὲ καὶ τοῦτο: Ὅτι ἐπειδὴ μόνον ἀπὸ δειλίαν δὲν θὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ Μητρώον τῶν Ἀρρένων, οἱ τοιοῦτοι εἰς τὰς προσχεῖς ἐκλογὰς δὲν θὰ ὀνομάζωνται Βερούτιανοὶ, ἀλλὰ **Λεοποτάται**!

Τῶν τόσῳ ἡδέως ἀναγνωσθέντων πάντοτε Μαυροβου-νιωτικῶν τοῦ ἐν Κετίνῃ Γραμματέως τοῦ Πολιτικοῦ Πρακτορείου φίλου κ. **Α. Λεονάρδου** ἐβλάχμεν εἰς τὸ χερί τὴν συνέχειαν. Σήμερον δημοσιεύομεν τὰ *Χριστούγεννα* καὶ μετ' ὀλίγον τὸ *Πάσχα*. Οἱ Ἕλληες ἐνδιαφερόμεθα καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας μαυροβουνιωτικὰς λεπτομερείας· διότι ἀγαπῶμεν τοὺς Μαυροβουνίους, ὅσον καὶ τοὺς ἥρωας τοῦ Εἰκοσίου. Ὁ κ. Λεονάρδος προσέφερε σπουδαιοτάτην συμβολὴν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν δύο ἐθνῶν, γνωρίσας ἡμῖν τόσῳ λεπτομερῶς καὶ θελκτικῶς ἀκόμη τὸν Μαυροβουνιωτικὸν βίον. Ἰσως εἶναι ἐπὶ τῶν ὀλίγων διπλωματικῶν καὶ ὑπαλλήλων οἵτινες εἰργάσθησαν ἐν τῇ θέσει των ὡς ἀληθεῖς Εὐρωπαῖοι. Ἡ εὐνοια δὲ τοῦ Ἡγεμόνος, ὡς καὶ τῶν ἐλληνικῶν κυβερνήσεων, τῆς τε παρελθούσης καὶ τῆς παρούσης, εἰσι δικαία ἀμοιβή τῆς ἀρίστης διπλωματικῆς ὑπηρεσίας του.

ἔως δεκατριῶν χρονῶ, τὸ πιάνω, τὸ ντύνω σὰν χανού-μια καὶ τὸ πάω στὴν Ἀθήνα, σώνει νὰ ἦνε βέβαιον, ὅτι θὰ μαζέψωμε πολλοὺς παραδες.

— Δὲν κάμεις τίποτα, πρέπει νὰ ἦνε ἀληθινὴ τουρκοπούλα. Ἐτυχες νὰ ἰδῆς κάμμια τέτοια;

— Χίλιας.

— Τί φοροῦν, πῶς εἶνε ντυμέναις, ξέρου ἐλληνικὰ, εἶνε, καθὼς λέγου, ὠραίαις καὶ ὅτι ἀγαποῦν ἐξαιρετικὰ τοὺς χριστιανούς νέους;

— Ὁμορφίς γιὰ νὰ ἦνε, εἶνε, ὅσο γιὰ ἐλληνικὰ μερικαῖς ξέρου.

— Τὰ μούτρα τῶν τᾶχουν σκεπασμένα;

— Καλὲ χριστιανέ μου, δὲν εἶδες στ' ἀλήθεια σ' ὄλη σου τῇ ζωῇ κάμμια χανούμια; Νὰ, τὰ μαλλιά των τὰ κάνουν κότσο καὶ βάνουν καὶ μιὰ χτένα χρυσή, στὸ λαϊμὸ των περνοῦν ὀρμαθιαῖς φλουριά ἢ μαργαριτάρια, στὰ χέρια βάζουν βραχιόλια . . .

— Ἐγὼ εἶδα μιὰ ζωγγραφισμένη ποῦ εἶχε καὶ στὸ ποδάρι τὸ ἕνα βραχιόλι.

— Μπορεῖ. Στὸ πρόσωπο βάζουν ἕνα πολὺ ψιλὸ τουλάπι καὶ ἀφίουν ζεμπομπούλωτα μόνον τὰ μμάτια καὶ τὴ μύτη.

— Ὅστε καὶ τὸ εἶσμα τὸ ἔχουν φραγμένο. Καὶ καλὰ, τότε ἂν θέλῃ νὰ τὰς φιλήσῃ κάνεις πῶς θὰ κἀνῃ;

— Τραβᾶ λίγο τὸ γκασουμάκι καὶ ξεσκεπάζει ὄλο τὸ πρόσωπο. Κάνουν στὸ μάγουλο καὶ ψεύτικες ἐλθαῖς, βάλ-

φουν μετ' κρεμέζι τὰ χεῖλια των καὶ μετ' κάμενη μυσσίνη τὰ φρούδια των, βάζουν τὰ νύχια των κίτρινα καὶ ρτειασιδώνονται πολὺ.

— Καλὰ, γι' αὐτὰ δὲν μᾶς πειράζει, εἶνε μιὰ ἀπλὴ συνήθεις καὶ τῆς τὰ κόφτω ἐγὼ ὄλα.

— Στὸ σῶμα φοροῦν ποικίμισο μακρὺ μεταξωτὸ κι' ἀπὸ πάνω σαλβάρια κόκκινα καὶ ποῖσινα μεταξωτὰ ἢ ἀπὸ ἀτλάζι τὰ ὅποια κατεβαίνουν ἔως τοὺς ἀστραγάλους. Ἀπὸ πάνω πάλι φοροῦν ἕνα σὰν ῥάσο φαρδὴ ρούχο καὶ τιλύγονται μέσα ὄλαις ὅταν βγαίνουν ἐξω.

— Ὅστε καθὼς εἶνε μπαμπολωμέναις θὰ ἦναι ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί σῶμα ἔχουν.

— Μεγάλον πράγμα. Ἐχουν σῶμα καθὼς ὄλοι οἱ ἀνθρωποὶ. Ἄν ἦνε παχιαῖς, φαίνονται, ἂν ἦνε πάλι λυγναῖς, πάλι φαίνονται. Στὰ πόδια φοροῦν χρυσὰ πασουμάκια.

— Ἄ καλὰ καὶ τῶρες, ἀπὸ τὸ πόδι μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τις περὶ τοῦ ὄλου, ἀλὰ Κινέζα. Ἄλλὰ τότε τὸ ζήτημα εἶνε πῶς νὰ πιάσωμε κάμμια. Νὰ κάμη τις πόλεμο γιὰ μιὰ τουρκοπούλα, ὡς ὁ Μενέλαος γιὰ τὴν Ἐλένην, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦνε νὰ τὴν κλέψῃ. Ἄλλὰ διὰ νὰ τὴν κλέψῃ πρέπει νὰ κάμη πρῶτον ἐργολαβία. Ἀληθινὰ, πατριώτη, ἢ τουρκοπού-λες κάμουν ἐργολαβία;

— Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καφάσια ποῦ εἶνε κλεισμένες πῶς νὰ κάμουν;

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

“Αγγελος Βλάχος.

Θά άπορήσωιν ίσως οι άναγνώσται μας πώς ό κ. “Αγγε- λος, με τόν όποιον κακή μοίρα δέν διακείμεθα φιλι- κώς, επισκέπτεται σήμερα τας στήλας τής εφημερίδος μας, εν ώ αι στήλαι αύται δέν είναι ούτε του Τσιγγρού, ούτε του Ραδοβίτς, ούτε του Κομμουνδούρου, άλλ’ ούτε του Τρικούπη, διότι ό κ. “Αγγελος άνήκει εν μέρει εις όλους αυτούς χάριν του γενικού γραμματέως του “Υ- πουργείου τών “Εξωτερικών, εις τόν όποιον άνήκει εν όλω.

“Ισως ακόμη ό άναγνώστης έκπλαγή πώς ήμετε φιλο- ξενούμεν τόν κύριον αυτόν, άφου πρό μικρού μόλις είχα- μεν άλλους έπισημοτέρους μουσαφίρους, τόν Κομμουν- δούρον, τόν Καραπάνον, τόν Δεληγιάννην ακόμη, όστις ένδεχόμενον να μήν είναι άγγελος, άλλ’ άναμφισβητή- τως είναι... άγγελικόυλα.

Και όμως, κύριοι μου, καθώς αι άνωτέρω έξοχότητες, και ό κ. Βλάχος είναι μία έξοχος μετριότης δικαιουμένη να καθέξη μίαν έδραν εν ταις αίθούσαις του Μη Χάνε- σαι, άριστοκρατικωτέρας άλλως του Τσιγγρού, ώστε να φιλοξενώσι και άγγέλους, και δημοκρατικωτέρας του γέρου-Καλλιφρονά, ώστε να μήν άποκρούωσι και βλάχους.

Μη λοιπόν άπορήσητε πώς τό όξύμωρον αυτό σύμ- πλεγμα του άγγελοβλάχου, θα καταλάβη μίαν θέσιν σήμεραν εν τώ εικονοστασίω (album) του Μη Χάνεσαι.

Είναι άληθές, ή περιγραφή του άντικρύ μοι κυρίου, όπως δήποτε και αν γίνη, και φωτογραφική τούτέστι, και δια χρωμάτων, και δια τής μελάνης, και δια στι- χων, και δια μουσικών άκόμη σημείων δέν θα παράσχη

πιστήν τήν εικόνα του άνδρός, όστις είναι τοσούτω ποι- κίλος, ώστε θαυμαστή θα έτίθετο προμετωπίς εν τώ ή- μερολογίω του “Αρσένη. Και άλλώς ή Ποικίλη Στοά δέν δύναται να περιλάβη περισσότερα, άλλ’ ούτε μετριώ- τερα τής κεφαλής του κ. Βλάχου.

“Οπωςδήποτε διαβατήριον θα έχρακτίζον ως άκο- λούθως τόν άνθρωπον:—“Υψηλόν μέλλον, φέροντα ξανθό- λευκον γενειάδα μακράν, όσάκις δέν τήν ψκλιδίζει μόνος —διότι ό γραμματεύς γίνεται ένίστε και κουρεύς, καθώς γίνεται και μάγειρος, ως θέλομεν ιδεί παρκάτω — με οφθαλμούς άνοιχτού καστανού χρώματος, με μέτωπον έρρυτιδωμένον, άπό περισσότερα τών δύο τετραστήγων, με ρίνα όλίγον έμβυθύνουσαν εις τήν διασταύρωσιν του μετώπου και τών οφθαλμών και με βύθωνας άνοιγο- κλειόντας, ώστε άποστηθίζοντας στίχους του κυρίου των.

Δέν είναι εύκολον να γνωρίζη τις ακριβώς τήν ήμέραν τής γεννήσεως του κ. “Αγγέλου, διότι ούτε εν ταις ποιήσεσιν αυτού, ούτε εν ταις κωμωδίαις, ούτε εν ταις πεζοίς, ούτε τουλάχιστον δια ζώσης λέγει ήμιν τι περί τούτου. Προτιμά ό γενικός γραμματεύς τήν σιωπήν ως προς τό θέμα αυτό, άφίνων και τόν χρόνον να παρέρχεται σιωπηλός, και τούς μήνας αλαλήτους, έκαστος τών ό- ποιων άποφέρων αυτόν 450 έρπεινάς, δικαίως ύπολαμ- βάνεται παρά του “Αγγέλου ως μην του μέλιτος. “Αλλ’ αν δέν είναι ακριβώς γνωστή ήμέρα τής γεννήσεως του κ. Βλάχου, είναι όμως βέβαιον ότι εγεννήθη εν στιγμή καθ’ ην ή φύσις ήτο περιβεβλημένη μωσαϊκόι! Θά ήτο δηλαδή όλίγον ποιητής, όλίγον μουσική, όλίγον τεχνο- λογία, όλίγον κόρη του παντοπόλου, όλίγον δημορχική ύποψηφιότης, όλίγον διπλωματία, όλίγον μετάφρασις, όλίγον άπό όλα.

Κυρίως δύο εισίν αι χαρακτηριστικαι ιδιότητες περι

— Δέν εινε εύκολον να τής στειλή κανεις τίποτα κανέναν έρωτικό γραμματάκι ;

— Σάν δύσκολο μου φαίνεται.

— Δέν βγαίνουν έξω, περίπατο, εις επισκέψεις ;

— Βγαίνουν, αλλά έχουν μαζύ γρηκίς και καβόσιδες.

“Αλλά κάτι βλέπω και έχεις μεγάλο ένδιαφέρο για τής τουρκάδες.

— Δέν σου είπα, ότι έχω έντολή άπό τήν κυβερνησί μας να πάω μιá άπ’ αύτάς στην “Αθήνα ;

Μετά τινας έτι λόγους άπεχωρίσθη του χωρικού και τυλιχθείς εις τήν κάππαν μου άφέθη εις βρεβασμούς, άναπολών τήν τουρκοπούλα μου, ην άποκοιμηθείς τήν είδον εν όνειρω.

Μου έράνη ότι ήμην έντός σουλτανικού χαρεμίου με- τημφισμένος εις εύνούχον.

Πρό έμου ήσαν έξαπλωμένοι αι γκνούμισαι άσυστό- λως επί μεταξωτών μεντερίων, χωρίς φερετζέδες, χωρίς γιασουμάκια και χωρίς κάλτσαις.

Μία μαυρομάτα, εύτραφής, βοδοκόκκινη, εύσωμος, έκειτο έξηπλωμένη με ξεπλεχα μαλλιά επί τών προσκε- φαλικών βόψωσα επίχρυσον ναργελέ.

“Αλλη λιγνή, με καστανά μαλλιά εις δύο πλοκά- μους, με ήμίγυμνον σώμα έπαίξε με ψιττακό φλύκρον.

“Αλλη δεκαπενταετής, αιτόχρους, έπάλαι μετ’ άλλης όμηλικού της κερκασίας, λευκής, ως τό γάλα

Εις γωνίαν δε τινα κορασις μόλις δωδεκαετής, μελα- χροινή με σπινθηρίζοντας οφθαλμούς, μικρότατον στόμα και πόδα καλλίσφυρον κατέκειτο επί άνακλίντρου, τας χείρας έχουσα κρεμαμμένας ύπερ τήν κεφαλήν άμελώς, ώστε κοιωμένη ήμικλείουσα τούς οφθαλμούς.

Τό ουρί τουτο με κατέβηλε. Δέν είξεύρω τί κίνημα έκκαμε και ανεπήδησα έντρομος εύρεθείς ενώπιον του γραμματέως όρθίου κατ’ εκείνην τήν ώραν και συζητούν- τος μετά τινος άλλου.

— Τί τρέχει ; ήρώτησα.

— Μας ήλθαν και άλλοι έθελονται ύπό τήν άρχηγίαν του καπετάν Τουρκοφάγου.

— Τί νέα άπό τας “Αθήνας ;

— Πρασκευάζεται ό στρατός προς έξοδον. “Ο πόλε- μος άπεφασίσθη. “Ο Πειραιεύς ώχυρώθη με τήν Κοψα- χείλα του Παλαμιδίου. “Εγιναν μεγάλα διαδηλώσεις εις τήν πλατείαν του Συντάγματος. Μεγάλαι συνεισφο- ραι διενεργούνται πανταχού. Μόνος ό κ. Στεφανίδης έως σήμεραν κατέθεσε πεντακόσια φράγκα. “Ηρχισαν να πέρ- νουν τά άλογα τών πολιτών δια τας άνάγκας του στρα- του. “Ο άγγλικός στόλος θα φρουρήση τήν παραλία τής “Ελλάδος. “Εκλήθη ή έθνοφυλακή στα όπλα και ήρχισε τά στρατιωτικά γυμνάσια χωρίς όπλα. “Η Κρήτη επανε- στάτησεν. Εις τήν Μκεδονίαν άπεβίβασθησαν χίλιοι έθελονται. Εις τήν “Ηπειρον ήρχισεν ή επανάστασις. “Ο Γαριβαλδής έτοιμάζεται να καταβή εις τήν “Ελλάδα με

τας όποιας, ως ήμίονος περι τό μαγγονοπήγαδον έκυτου, στρέφεται πλάσ ή ύπαρξις του “Αγγέλου. — “Η πνευμα- τική και στομαχική άδηραγία. Είναι δε αξιοσημείωτος ή επικρατούσα άναλογία εν τώ στομάχω και τώ πνεύ- ματι του κ. Βλάχου. “Εάν ήδύνατο να ύποβληθί εις ά- νατομίαν τό πνεύμα, καθώς ό στόμαχος αυτού, θα άνεκα- λύπτοντο εν τώ πρώτω διακρινώσεσ, ποιήματα και άπρα- βητάρια άναμίζ, καθώς εν τώ δευτέρω φασιανοί, πέρι- κες και φασόλια—Τίποτε δέν άποκρούει ό στόμαχος του “Αγγέλου: είναι στόμαχος—καρχαρίκας’ άλλ’ ουδέ τό πνεύμα αυτού άποκρούει οίανδήποτε τροφήν, εινε πνεύ- μα—παντοπωλείον.

“Οτε ό “Αγγελος ήτο σπουδαστής άκόμα, φίλος του τας επισκεφθείς κατ’ οίκον, τόν εύρεν βαθύτατα άπησχο- λημένον εις τήν άνάγνωσιν, σχεδόν εις τήν καταβρόχι- σιν βιβλίου τινός.

— “Αγγελε ! έμκθα ότι εισαι έρωτευμένος, ειναί αλή- θεια ;

— Δέν μ’ άφίνεις βρέ αδελφέ, τόν διακόπτει ό “Αγ- γελος όμοιος με κύνα τόν όποιον πειράζουν όταν όδον- τορακτή κόκκαλον, έχω έχώ τό νοϋ μου να έρωτευθώ ;

Και άλλώς ό κ. Βλάχος όταν αναγνώσκη, ή όταν τρώγη, πάσα άλλη ιδέα, και ή ύπερέτριά του άκόμα, όφείλει να τόν άφήση ήσυχον κατá τήν κρίσιμον αύτήν στιγμήν. — Εκ τούτου ίκανώς εξηγείται πώς ό “Αγγε- λος άποστηθίζει επίσης τόν Βύρωνα και τόν “Εξαρχόπου- λον και δέν είναι ανεξήγητον πώς άρύεται εξ άμφοτέ- ρων όσάκις παρασκευάζει ήμιν τί ιδιόν του.

“Η Εύρώπη ηύξησε, έγιγάτωσε, δυνάμεθα να είπωμεν τά δύο άνω μνησθέντα φυσικά του “Αγγέλου, και δια τούτο άπό τής επανόδου του εκείθεν, δέν ύποχωρεί εις πñ είδος φιλολογίας, και δέν δειλιζ πρό παντός φά- γωσίμου. “Η πνευματική του μάλιστα ιδιότης τόν άπε-

πλάνησεν και μέχρι τής μουσικής άκόμα, κρεμάσθη ποτέ επί του τραχίλου του βιολίου, και μέχρι τής χο- ρευτικής, μολοντί κατá τής τελευταίας αύτής συκοφαν- τίας διαμαρτύρονται οι πόδες του “Αγγέλου, ύψούντες άείποτε τα πανταλονιά του, ώστε έλεγον αύτῷ έμφαντι- κώτατα—όχι, όχι ! !—

“Οτε ή “Ελλάς είχε πλημμυρίσει άπό πñ είδος φιλο- λογικής πληγής, ενῶ αι ώραται τέχνηαι, αι θεωρητικαι και πρακτικαι επιστήμαι είχαν εκκαταλείψει τό πατρώον έδαφος, οι ποιηται, έννοείται, ύπερεπλεύνασαν, ό δε “Αγ- γελος εφλέγετο ύπό του πόθου να συγκαταλογισθί και αύτός εν τή χορεία τών Παρνασσώνων. “Εσπέραν τινα, εν ποιητική συνανθροίσει εύρέθη και ό “Αγγελος συν τῷ αυ- ταδέλφω “Αντωνίω λόγον δε γενομένου περι ταξινόμησεως τών ποιητών, ό αδελφός Βλάχος κατέταξε τόν “Αγγελον εις τήν ύστάτην ύποστάθμην, εν ῶ ή “Αγγελος δια του έρκους τών οδόντων θα ύπετενθόριζε τό . . . αδελφός ά- δελφόν να παράρη ! “Εν τούτοις ή οικογενειακή εκείνη όμηγυρις διελύθη και καθείς άπεσύρετο εις τά ίδια’ ό “Αγγελος τότε άνοίγει τήν όμβρέλλαν του—διότι έβρε- χε—και μόνος κινεί προς άνχώρησιν.

— “Αγγελε ! αδελφέ μου, φωνάζει ό “Αντώνιος, πού με άφίνεις μόνο με τέτοια βροχή ;

— Σπουδαίως, τόν έρωτῶ τραγικώς ό πληγωμένος ποιητής, φρονείς όσα περι έμου ως ποιητού είπας πρό ολίγου ;

— “Οχι αδελφέ ! αλλά δέν ωφειλον, ως αδελφός να σου πλέξω στεφάνους . . .

— Τότε έλα, από κατ’ άπ’ τήν όμπρέλλα, του άπαντῶ όμοιοκαταληκτικώτατα ό “Αγγελος, εν ῶ και οι τρεις άπέρχονται εις τά ίδια. — Τήν επομένην θα έγραψεν ό “Αγγελος—Οι δύο αδελφοι και ή όμπρέλλα.

δώδεκα χιλιάδας έθελοντών. “Ο Χόβαρτ παραιτήθη. “Ε- καμε δάνειον ή κυβέρνησις 60 έκατομμυρίων. Οι χωρι- κοί του Χαλάνδρι κατέβησαν εις “Αθήνας εν σώματι και ζητούν όπλα. Σήμεραν αύριον περιμένετο ή διακοπή τών σχολείων. Τό ύπουργειον έτοιμάζει σφοδράν διακρινώσιν κατá τής συνθήκης του άγίου Στεφάνου. “Ο βασιλεύς ά- πειλεί, ότι θα παραιτηθί, αν δέν αυξήσουν τά όρια. “Ο στρατός συγκεντρούται εις Λαμία. Τέλος πάντων άπε- φασίσθη να τό βροτηξάμε.

Εις τήν σφραίαν αύτήν τών ειδήσεων ένεπλήσθη χα- ραξ και σχεδόν άνεκραύγασα.

— Αι τόρα πλέον, κυρία τουρκοπούλα, δέν μου ξε- φεύγεις.

“Ο άφιχθείς νέος έπλαρχηγός ήτο εκείνος, όστις έγ- καταλείψας ήμάς ειχεν άποβή εις Σκόπελον, εξ ής έγρα- ψεν επιστολήν προς φίλον του εις “Αθήνας έχουσαν επί λέξιν ούτω κατá τι έπιδειχθέν ήμιν κατ’ αύτάς πρωτό- τυπον :

Φίλτατε φίλε φίλων άπάντων,

Χθές απέβην ύγιής εις Σκόπελον μετά τών όπαδών μου, επειδή δε με είχε πιάσει ή θάλασσα απέβην δια να ξεζαλισθώ όλίγον.

“Αγνοώ, αν άποφασίσω ν’ άποβώ εις Θεσσαλίαν, άλλ’ όπως δήποτε συ άμα τή παραλαβή τής παρούσης μου,

σπεύσον να δημοσιεύσης εις τας εφημερίδας και δι’ εκτά- κτων παραρτημάτων τάδε :

“Οτι απέβην εις Θεσσαλίαν—γράψε συ εις όποιον μέ- ρος αύτής θέλεις—ότι, άμα άποβας προσεβλήθην άμέ- σως ύπό δέκα, είκοσι τουρκικών ταγματών, ίππικου, πυ- ροβολικού και κερκασίων, ότι εκράτησα τήν μάχην επί ώρας—γράψε όσας θέλεις—ότι, έχώ αύτός ριφθείς εν μέ- σω τών τουρκικών φάλαγγων εφένουσα δια του πολυκρό- του μου τρεις τουρκους άνωτέρους άξιωματικούς, —αν κρίνης καλλίτερον, γράψε ότι ήσαν πασσαδες—ότι, ή- ρωϊκώς μαχόμενος έλαβον καιρίαν πληγήν εις τόν πόδα, ότι μόλις έσώθην άπό τούς ύπασπιστάς μου, Κόσταν και Παύλον, —επκίνεσε και αύτά τά παιδιά λιγνά δια τήν άνδρειαν των, —ότι ενεκα τής πληγής μου τούτης μη δυνάμενος πλέον να διαμείνω εν Θεσσαλίη άναγκάζομαι να επιστρέψω εις “Αθήνας κτλ.

Τό παράρτημα, θερμότατα σε παρακαλώ, να τό συν- τάξης ένθουσιωδώς με έκφραστικώς λέξεις, φρόντισον δε άμα τή παραλαβή τής παρούσης να με γράψης εις Σκό- πελον όπου θα διαμείνω, ένδεχόμενον όμως να μετ’ έω και μέχρι τών παραλίων τής Θεσσαλίας για τά μμάτια.

“Εκείνος ό μασκάρας ό γραμματεύς τής “Εθνικής “Α- μύνης μου τήν έπαίξε. Με έβαλε και ύπεγράψα άποδει- ξιν δεκαπέντε χιλιάδων δραχμών ενῶ έλαβα μόνον έκα- τώ. Πές του, αν τόν ιδής, ότι αν δέν μου δώση και τά

Ὁ κ. Βλάχος εἶναι ἀριστος οἰκογενειάρχης· πρακτο-
λουθήσατε αὐτὸν ἀφ' ἧς ὥρας ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς
του μέχρι τῆς ἑσπέρας καθ' ἣν τοὺς ἐπανακλίσει, καὶ θὰ
τὸν εὕρητε ἀζῶνα περὶ τὸν ὅποιον στρέφεται ὅλη ἡ οἰκο-
γενειακὴ του μέριμνα, ὑλόκληρος ἀκόμα ὁ οἶκος του σὺν
τῷ οἰκοπέδῳ αὐτοῦ. Καὶ ὅταν μεταβαίνει εἰς τὴν ἀγο-
ρὰν, καὶ ὅταν συνευθυμῆ μετὰ φίλων, καὶ ὅταν ἐξέρχεται
εἰς τὸν περίπατον, καὶ ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸ γρα-
φεῖόν του, καὶ ὅταν ἐπισκέπτεται τὴν Ἑστίαν, καὶ ὅταν
ταξιδεύει εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ τὴν ἡμεδαπὴν ἀκό-
μη, σὺρεῖ ἀείποτε ὀπισθὲν του, ὡς ἀλώπηξ τὴν ἰδίαν οὐ-
ραν, ὅλην τὴν οἰκογενειακὴν φροντίδα· εἶναι δὲ πολλὰ
φυσικὴ καὶ εὐεξήγητος ἡ μικρὰ αὐτοῦ ἀδεξιότης ἐν τῷ
ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅσον ἀφύσικος καὶ ἀνεξήγη-
τος εἶναι ἡ μεταπήδησις ἀγαθοῦ pater familias εἰς τὸ
διπλωματικὸν σῶμα. — Ὑποχρεώσατε τὸν Ἄγγελον νὰ
σᾶς παρασκευάσῃ ὁ ἴδιος ἓνα χαλβῶν, (ἴδε ἀνωτέρω)
μῖαν βασιλοπότηταν, καὶ ἀφ' ἑτέρου μῖαν διακοίνωσιν, ἐν
διπλωματικῶν ἐγγράφων, καὶ θέλετε ἰδεῖ τὴν διαφορὰν
Ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Βλάχου δὲν εἶναι λεπτοτέρα τῆς
τοῦ κ. Στεφανίδου, ἥμιστά ἀρμόζουσα εἰς ἀνδρὰ διπλω-
μάτην, ἐν ᾧ δὲν εἶναι ἀνάρμοςτος εἰς βουλευφόρον ἀνδρὰ
ἐν τῷ ἑλληνικῷ Κοινοβουλίῳ. Πολλάκις δὲ ἠκούσθησαν ἀπὸ
τοῦ στόματος τοῦ κ. γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξω-
τερικῶν φράσεις καὶ λέξεις τὰς ὁποίας ἡ ἀτάσθαλος γλῶσ-
σα θὰ ἐπροτίμα νὰ ἐκράτει βαθύτατα κεκλεισμένας καὶ
μέχρι τῆς κοιλίας τοῦ αὐθέντου τῆς. Κατ' ἀντίθεσιν τῆς
ἰδικῆς του ὁ Ἄγγελος μεταχειρίζεται δεξιότερον τὴν ἑλ-
ληνικὴν γλῶσσαν· ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ συνδεθεὶς μετὰ τινος
ἐκδικητικοῦ συναισθήματος, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς
παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καθ' ἣν, τὸν πατέρα τοῦ Ἄγγε-
λου, ὑπουργὸν τότε τῆς παιδείας, ὁ γέρον Γεννάδιος ἀ-
πεκάλεσεν ἐν δημοσίαις ἐξετάσει οὐραδό-Βλαχον, σύ-
νηθες τότε προσφώνημα τῶν διδασκάλων τοῦ γένους πρὸς

τοὺς ὀλίγους ἐν γράμμασιν ἀνδρας τοῦ ἀγῶνος. Καὶ ὅμως
ὁ κ. Βλάχος δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν μόνον, διὰ
νὰ τὴν διδάξῃ μῖαν ἡμέραν καὶ τὴν μορφώση ἀκόμη,
συνωδᾷ τῇ φυσικῇ αὐτοῦ τάσει, ἀλλὰ προέκρινε θέσιν
διπλωμάτου, καὶ ἀντὶ μιᾶς μεγάλης ἑλληνικῆς γλώσσης,
ὡς θὰ εἴλεγε ὁ φίλος μας Χοιδᾶς, κατσκευμάτισεν αὐ-
τὴν εἰς πολλὰ γλωσσίδα, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι ἀνε-
πὸτακτον τῷ ἑαυτοῦ κυρίῳ, ὅλα δ' ἀποτελοῦσιν ἓνα.....
πύργον τοῦ Βαβέλ.—Ἐὰν δὲ ἡ γλῶσσα εἶναι ὁ καταλ-
ηλότερος διερμηνεὺς τοῦ χαρακτήρος, εὐνόητον πῶς καὶ
τοῦτον ὁ ἄγγελος διεμέλεισεν εἰς πολλὰς...χαρματίδας.
Ἐν τούτοις ὁ κ. Βλάχος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κατέρριψε τὴν
ἀγκυραν αὐτοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν· τοῦτο
ὑπεθυμίζει ἡμῖν σκάφος καταφεύγον προσκαίρως εἰς τὸν
πρῶτον τυχόντα λιμένα διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν πλοῦν μετὰ
τὴν παρέλευσιν τῆς τρικυμίας. Ἄλλ' ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς
δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἡ ὁποία καὶ
τοὶ πρὸ πολλοῦ ἐκήρυξε κατ' αὐτοῦ τὸν πόλεμον, τῷ
προσπορίζει ὅμως τὰς 500 ἐρατεινάς κατὰ μῆνα ἀγροῦς
δὲ ἀγοράζει καὶ αὐτὸς, ἂν ἄλλοι τῷ ἀπαριθμοῦσι τὰ φι-
λολογικὰ του ἔργα, καθὼς εἰσαγγελεύς εἰς ὑπόδικον τὸν
κατάλογον τῶν ἐγκλημάτων του.
Λέγουσι τινὲς ὅτι δὲν ἀποχωρίζεται τοῦ ὑπουργείου
τῶν ἐξωτερικῶν, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ
τὸν μνησιαῖον λουφέ, καθὼς ἀπὸ τὸ γάλα τῆς τροφοῦ του
ὁ ἀδάκμαστος δρᾶκος· λέγουσιν ὅμως ἄλλοι ὅτι ὁ γραμ-
ματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν δὲν εἶναι ξένος
τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ πεσόντος ὑπουργείου, τοῦ ὁποίου, ὡς
γνωστὸν, ἀπετέλει τὴν γέφυραν, δι' ἧς συνεκοινώθησεν ἡ
εὐρωπαϊκὴ ἐπιβουλὴ μετὰ τὸν Ἑλληνικὸν ἐξευτελισμὸν

Σφύρα.

ὑπόλοιπα τὰ ὅποια μοῦ κατεγράθη θὰ τὸν κάμω ρε-
ζίλι ἄμα φθῶ εἰς Ἀθήνας. Καὶ κείνο τὸ ἄλλο τὸ
γαϊδοῦρι ὁ καπατζῆς ποῦ εἶνε στὸ στεναδάκι στὰ Κουν-
τουράδικα μοῦ φόρτωσε τῆς καπνότες καὶ τὰ σαρούχια
εἰς διπλασίαν τιμὴν, πές του, ὅτι θὰ τοῦ σπᾶσω τὰ
μοῦτρα ἄμα φθῶ, ἂν δὲν μοῦ ἐπιστρέψῃ ὅσα λεπτὰ
μοῦ πῆρε παραπάνω. Χαῖρε.

**Ὁ φίλος σου
Τουρκοφάγος**

Γ. Γ. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω τὸ σπουδαιότερον.
Μὴ λησμονήσης εἰς τὸ γράμμα σου, τὸ ὅποιον περιμένω
ἀναποφεικτως, νὰ μοῦ γράψῃς εἰς ποῖον πόδι θὰ γράψῃς,
ὅτι εἰμι πληγωμένος, διὰ νὰ ξέρω, ὅταν θὰ ἔλθω αὐτοῦ,
ἀπὸ ποῖον πόδι νὰ κοιτῶ. Μὴ τυχὸν καὶ τὸ λησμονή-
σης! Ἀκούς;

Ὁ αὐτός.

Ἡμέρας γενομένης καθ' ἣν ὥραν ἐλαμβάνομεν τὸ προ-
ριστον ἠκούσθησαν αἱ φωναὶ τῶν φρουρῶν κελούντων ἡμᾶς
εἰς τὰ ὄπλα. Αὐθῶρε πάντες συνηθροίσθημεν καὶ παρε-
τέχθημεν.

Μακρόθεν διεκρίναμεν σῶμα στρατιωτικὸν βαῖνον εὐθὺ
πρὸς ἡμᾶς.

Εἰς τὸ ἀκουσμα ὅτι τοῦρκοι ἔρχονται, ὁ γενναῖος ὀπλαρ-
χηγὸς Τουρκοφάγος κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρόμου,
πεσὼν δὲ κατὰ γῆς ἐδάγκανε τὰς πέτρας κραυγάζων·
—Νερό, παιδιὰ, νερό, πέθανε τῆς δίψας, σῶστέ με, ἀμὲν
νερό!

— Σηκώστέ τον ἀπ' ἐκεῖ, εἶπε μυστακίης Ἀκαρνὸν,
καὶ ψάξετέ τον μὴν ἐπαθε τίποτα καὶ μᾶς βρωμίση ὄλους.
Μετ' ὀλίγον κατέφθασεν ἵππεὺς ἀναγγέλλων, ὅτι οἱ
ἐρχόμενοι ἦσαν τὸ σῶμα τοῦ Τσελεπίτσαρη καὶ ὄχι τοῦρ-
κοι.

Συνήλθομεν, πρὸ πάντων δὲ ὁ πετροφάγος ὀπλαρχη-
γὸς ἠκούσθη λέγων:

— Ἡμῖν βέβαιος, ὅτι δὲν ἦσαν τοῦρκοι, διότι, πῶς
ἦτο δυνατόν νὰ τολμήσουν νὰ μᾶς προσβάλλουν, ἀφοῦ μᾶ-
λιστὰ ἔμαθον ὅτι ἔφθασα κ' ἐγώ!

Πρὸς τοὺς λόγους τούτους εὐζῶν ἀπήντησε:

— Ἄει χάσου, μοῦργο!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσγί.)
Παλιάνθρωπος.

ΦΥΤΟΛΟΓΙΚΑ.

Εἶδομεν τὴν ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ
τοῦ κ. Εὐστ. Πονηροπούλου Ἐπιστημονικὴν ἀνασκευὴν
τῶν ἐν τῷ «Τηλεγράφῳ» δημοσιευθέντων ὑπὸ τοῦ κ.
Π. Γενναδίου.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς «Ἀνασκευῆς» ταύτης ἐπι-
σθημὲν, ὅτι ὁ κ. Ε. Πονηρόπουλος συντάσων αὐτὴν
εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν οὐχὶ ν' ἀπαντήσῃ (καθ' ὅσον οὐδὲν
εἶχε νὰ εἴπῃ) εἰς ὅσα περὶ τῆς Φυτολογίας του ἐγγράφη-
σαν ἐν τῷ Τηλεγράφῳ (2, 3 καὶ 4 Μαρτίου), ἀλλὰ νὰ
δείξῃ ὅτι ἀπαντᾷ. Διότι βεβαίως «Ἐπιστημονικὴ ἀνα-
σκευὴ» δὲν εἶνε ἡ διὰ στρεψοδικιῶν ἢ δῆθεν μὴ κατανοή-
σεως χωρίων ἀνασκευῆς τεσσάρων μόνον ἀμαρτημάτων
του ἐκ τῶν μυρίων, ἀτινα ὁ κ. Γενναδῖος ἀνέγραψεν ἐν
τῷ Τηλεγράφῳ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ μέτρον
τούτου τοῦ κ. Εὐστ. Πονηροπούλου ἔχει ἀμυδρὰν τινα
δόξαν πονηρίας, ἀλλ' αὕτη δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκο-
ποῦ μόνον εἰς «τὸ πολυπληθές ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον» τὸ
συνελθὸν τὴν 7ην λήξαντος μηνὸς ἐν τῇ σχολῇ Κερμα-
νου ἐν εἶδει Κογγρέσου, ἐν ᾧ ὁ λαλῶν ἦτο εἰς.

Ὁ κ. Εὐστ. Πονηρόπουλος προαναγγέλλει καὶ δευτέραν
σύνοδον τοῦ Κογγρέσου τούτου· μανθάνομεν δὲ ὅτι ὁ
κ. Π. Γενναδῖος ὅπως συντέλεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὕσων
οἶόν τε εὐθυμότεραν συγκρότησιν αὐτοῦ, σκέπτεται νὰ
παρακαλέσῃ τὸν ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντα κόμητα De-
Castro, ἵνα παριστάμενος ἀιξήσῃ τὴν λάμπιν τοῦ ἐπι-
στημονικοῦ τούτου μονολόγου.

ΤΑ ΕΝ ΑΙΔΗΨΩ ΛΟΥΤΡΑ.

Παρακαλοῦμεν τὸν κύριον δῆμαρχον Αἰδηψοῦ, ἂν θέ-
λῃ ν' ἀποφύγῃ βραδύτερον ἐπιπλήξεις, νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι
τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ καθήκοντα δὲν περιορίζονται εἰς τὸν
διὰ γλιόμου καὶ ὀνογκάθων καθωραϊσμὸν τῆς πρωτευού-
σης του, ἀλλὰ συγχρόνως ὅτι ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ κα-
θήκοντα πρὸς τοὺς ἐκ βρυσματισμῶν πάσχοντας καὶ ἄλ-
λων νοσημάτων ἐκ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀναγκαζομέ-
νους νὰ ἐπισκέπτονται τὰ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ δήμου
του δυστυχῶς εὐρισκόμενα λουτρά, καὶ ν' ἀφήνωσιν ἀρκε-
τὸν εἰς τὸν τόπον του χρῆμα.

Νὰ φροντίσῃ νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἐγκαίρως τὰς τράγλας,
ἢ ὡς τὰς λέγουσιν οἱ συνδημόται του, τὰ δαμάτια καὶ
νὰ κάμῃ ἐνωρὶς τὴν ἐνοικίασιν.

Ὁ δὲ κύριος ἐνοικιαστὴς νὰ δημοσιεύσῃ εἰδοποίησιν
ἐγκαίρως, ὑπὸ ποίαν κατάστασιν τὰ παρέλαβε καὶ τί ἔχει
νὰ διαθέσῃ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, διότι ἂν καὶ ἐφέτος ἀπα-
τηθῇ ὁ κόσμος ὅτι θὰ εὕρῃ περιποιήσιν, ἃς ἦνε βέβαιος
αὐτὸς καὶ ὁ κύριος Δῆμαρχος, ὅτι θὰ δημοσιεύσωμεν
ἡμεῖς ἐκτενῆ τῶν λουτρῶν κατάστασιν καὶ θὰ ἐμποδίσω-
μεν τὸν κοινὸν νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε.

Τὴν σεβ. δὲ κυβέρνησιν παρακαλοῦμεν νὰ διορίσῃ ἐγ-
καίρως ἱατρὸν καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστῶμεν τὸν καὶ ἄλ-
λοτε εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὑπηρετήσαντα κύριον Εὐστά-
θιον Παπανικολάου, τὸν μόνον τῆς Αἰδηψοῦ ἱατρὸν.

«FLEURS ET PLEURS».

Ἡ γῆ ἔχει δορυφόρον τὴν Σελήνην, ἡ γάτα τὴν οὐ-
ρὰν τῆς, ἡ δὲ γυνὴ τὸν καθρέπτην τῆς.

Φιλάρσεκος ἐπιθήσασα τῶν θελγήτρων τῆς, παρηγο-
ρεῖται μετὰ τὸ «βασιλικὸς κ' ἂν μακαθῆ τὴν μυρουδιὰ τὴν
ἔχει».

Ὁμιλία ἐρωτικὴ εἶναι κομβολόγιον ἀνοησιῶν.

Θέλεις νὰ λάβῃς γνῶσιν τῆς γυναικείας εὐγλωπτίας;
Ἄκουσον γυναικὸς κατηγορούσης τὴν πενθερὰν τῆς.

Ἡ εὐκαιρία εἶναι ὁ διάβολος τῶν γυναικῶν, εἰς ἃν ὑ-
ποτάσσονται.

Γιατί δὲν ἔχουν μυαλὸ οἱ Κερκυραῖοι; διότι τὸ δανεί-
ζουσι εἰς τὸ φρενοκομεῖόν τους.

Ὅταν τὸ παιδί σου δὲν σοῦ μοιᾶζῃ, δὲν θὰ κάμῃς
ἄσχημα νὰ φορῆς πάντα ὑψηλὸ καπέλο.

Αἱ μὴ ἔχουσι παράθυρα περαστικά, τὰ ἀναπληροῦσι
τὰς ἡμέρας ταύτας διὰ τῆς ἐκκλησίας.

Silk-Arubb.

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΙΚΑ. (*)

XIV

Τὰ Χριστούγεννα [Badnjak].

[Συνέχεια τῶν περὶ Μαυροβουνίου σημειώσεων τοῦ κ.
Ἀλεξάνδρου Λεονάρδου, ὑποπροέδρου, διευθύνον-
τος τῷ ἐν Κετίρῃ Πολιτικῶν Πρακτορείῳ τῆς Ἑλλάδος].

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ μόνη τῶν θρησκευτικῶν ἐορ-
τῶν, ἣτις πανηγυρίζεται εἰς ὅλον τὸ Μαυροβούνιον μετὰ
μεγάλῃς πομπῆς καὶ λαμπρότητος, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ
Πάσχα, διότι ἀνκαιμνήσκει συγχρόνως εἰς ἕκαστον Μαυ-
ροβούνιον τὴν νύκτα τῆς 24 Δεκεμβρίου τοῦ 1702, καθ'
ἣν ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡγεμὼν (Vladika) τῶν Μαυροβου-
νίων Δανιὴλ ὁ I, ὁ ἐπωνομασθεὶς «Σωτὴρ τοῦ Μαυρο-
βουνίου» ἔσωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν θρησκείαν

(*) Ὅρα ἐπιθ. 25, 60, 74, 88, 106, 116, 159, 165, 207, 209, 214
τοῦ ἔτους 1881 καὶ ἐρ. 3 ε. ε. τῆς «Ἐφημερίδος», ὡς καὶ ἐπλ. 170-
193 «Ποικίλης Στοᾶ» ε. ε.

L. A...

της πατρίδος του, δια της σφαγής παρά τῶ ἐν τῇ κοι-
λαδί τῆς Κετίνης εὐρισκομένῳ χωρίῳ Μπάτσα, ὅλων
ἐκείνων τῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Στεφάνου Στανέτσα
Τσέρνοβιτς ἐξωμοσάντων Μαυροβουνίων, οἵτινες ἦσαν οἱ
μεγαλύτεροι προδότες καὶ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ τοῦ Μαυ-
ροβουνίου.

Ἀποπειρώμαι λοιπὸν νὰ σκιαγραφήσω τὰ τῆς ἐορτῆς
ταύτης, χάριν τῶν μετὰ θρησκευτικῆς οὐτως εἰπεῖν εὐλα-
θείας τηρουμένων περποραδῶτων ἐθίμων παρὰ τοῦ
ἀρχιερέως τούτου λαοῦ τῶν Μελανῶν Ὁρέων.

Τὴν πρωίαν τῆς 24 Δεκεμβρίου π. ε. πάντες οἱ κά-
τοικοι τῆς Κετίνης, κλείσαντες τὰς οἰκίας των, ἐξῆλθον
ἄλλοι πεζῇ καὶ ἄλλοι ἐφιπποί, τῆς μικροσκοπικῆς ταύ-
της πρωτευούσης καὶ διηυθύνθησαν οἱ μὲν εἰς τοὺς πρό-
ποδας τοῦ μεσουρανοῦ ὄρους Λόφτσερ, οἱ δ' ἐπὶ τῶν κορυ-
φῶν τῆς Γρανίτσα. Ὁ διάδοχος Δανιὴλ, ἐποχούμενος
μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ βοεβόδα Πα-
παηλία Πλάμεντς, ἐνῶ ἐποπορεύοντο πεζῇ πελεκηφό-
ροι Καπαρταήδες (σωματοφύλακες τοῦ ἡγεμόνος) καὶ
Περιαιτικοὶ (χωροφύλακες) καὶ ἠκολούθηον τὴν ἄμαξαν
ἐφιπποὶ οἱ λοιποὶ τῶν ὑπουργῶν, τῶν μεγιστάνων, τῶν
ὑπασπιστῶν τοῦ ἡγεμόνος καὶ πάντων τῶν βοεβοδῶν καὶ
τῶν ἐν τέλει ὑπαλλήλων, διηυθύνθη μεθ' ἀπάσης τῆς
συνοδείας του πρὸς τὸ ὑπὸ τὴν Γρανίτσαν Ἀροβοσκο-
αίλο.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ διάδοχος μετὰ τῆς συνοδείας
αὐτοῦ καὶ ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους ἐπανῆλθον πεζῇ εἰς
Κετίνην ἐν ἄσμασι καὶ πυροβολισμοῖς καὶ φέροντες ὅλοι
ἀνεξαιρέτως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν κορμὸν δένδρου, ὅστις
ἔτο Πραζνικ-Βαδνιάκ (Δένδρον τῶν Χριστουγέννων) καὶ
οὕτως ἐστήσαν πρὸ τῶν ἀνακτόρων ζητωκραυγάζοντες καὶ
πυροβολοῦντες. Κατελθόντος τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου εἰς
τὸ προαύλιον, ὁ διάδοχος παρέδωκε τῷ ἡγεμόνι πατρί-
του τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, ὃν ἰδιοχείρως εἶχεν οὗτος
κῶφι εἰς τὸ χωρίον Δοβροσκοσέλον. Συγχρόνως δὲ πάντες
οἱ συνοδύσαντες αὐτὸν ἀπέθεσαν τοὺς παρ' αὐτῶν κο-
μισθέντας κορμούς τῶν δένδρων ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ
προαυλίου τῶν ἀνακτόρων, ἐνῶ ὁ λαὸς ἀπομακρυνόμενος,
φῶν καὶ πυροβολῶν, ἀπέθετεν ἐκατέρωθεν τῶν θυρῶν
τῶν οἰκίωσιν καὶ τῶν καλυβῶν του τοὺς ὑπὸ τὸ Λόφτσερ
καὶ τὴν Γρανίτσαν ἀποκοπέντας κορμούς τῶν δένδρων.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ διάδοχος εἰσῆρχετο μετὰ τῆς πο-
λυκριθμοῦ ἐκείνης συνοδείας του ἐν τοῖς ἀνακτόροις ὑπε-
δέξατο βραίνουσα αὐτοῦ, διὰ σικάλως καὶ ἀραβοσίτου,
ἅπανα ἡ ἡγεμονικὴ οἰκογένεια καὶ τοὺς εἰσῆγαγεν ἐν
τῇ εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ τοῦ σφαιριστήριου, ὅπου ἀνέμενον
αὐτοὺς ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ ἡγεμονίς. Ἐκεῖ τοῖς προσεφέρθη-
σαν Λουκουμάδες καὶ ρακὶ καὶ οὕτως ἐλήξε τὸ προοίμιον
τῆς ἐορτῆς τοῦ Βαδνιάκ (δένδρου).

Μετὰ μεσημβρίαν, γυμνωθείσης ὀλοτελῶς τῆς αἰθού-
σης ἐκείνης, ἐκαλύφθη τὸ πάτωμα αὐτῆς διὰ μεγάλης
ποσότητος ἄχρου, ὅπως, κατὰ τὸ ἐθίμον, χρησιμεύσῃ
ὡς φάτινη (yasle) διὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων. Εἰς
φάτινην ἐπίσης εἶχον μεταβληθῆ καὶ αἱ αἰθούσαι τῶν μα-
γιστάνων καὶ τῶν εὐτέρων, ὡς καὶ αἱ καλύβαι τῶν πτω-
χῶν Μαυροβουνίων. Ταυτοχρόνως δ' ἀπὸ τῶν μαγειρείων
τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῆς καλύβης τοῦ πτωχοτέρου
Μαυροβουνίου, ἐψήνοντο εἰς τὴν σὺβ.λαρ οἱ ἄμνοι καὶ
τὰ χοιρίδια καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρακίης τὰ περποραδῶτα

τσενίτσα (ἄζυμα). Ἄνεμνετο δ' ἀνυπομότως ἡ νύξ ὅπως
ἀρχίσῃ τὸ ξεφάρταμα.

Περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν μ. μ. ὁ ἡγεμὼν μ' ἐκάλεσε διὰ
τοῦ ὑπασπιστοῦ του Μπλάζου Πέτροβιτς ἐνὰ μεταβῶ-
«en redingote εἰς τ' ἀνάκτορα, ὅπως, ὡς Ἕλληνας ὀρθόδο-
ξος συμμετάσχῃ τῆς οἰκογενειακῆς ἐορτῆς τοῦ Δένδρου.»
Συμμορφωθείς τῇ ἡγεμονικῇ προσκλήσει μετέβην ἀμέσως
εἰς τ' ἀνάκτορα, δευτὸς γενόμενος εἰς τὸν πρόδομον αὐ-
τῶν ὑπὸ τοῦ διαδόχου Δανιὴλ, ὅστις με εἰσῆγαγεν ἐν τῇ
φάτινῃ, ἐν ἣ οὔτε τὸ σφαιριστήριον, οὔτε κάθισμα, ἢ ἐπι-
πλόν τι ὑπῆρχεν. Ἐκεῖ εὐρίσκειτο ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος,
ἡ ἡγεμονίς Μιλένα, πάντα τὰ τέκνα αὐτῶν, ἡ γηραιὰ
μήτηρ τοῦ ἡγεμόνος, ἡ πρῶν ἡγεμονίς τοῦ Μαυροβου-
νίου Δάριγκα, μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Ὀλγας, ὁ πρέσβυς
τῆς Ρωσσίας κ. Ἴόνιν, ὁ γραμματεὺς τῆς βωσικῆς πρε-
σβείας κ. Σπέγερ, δύο γηραιοὶ ἀρακτωλοὶ Μαυροβουνιοί,
συγγενεῖς τῶν Α. Α. Υ. Υ. καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν ἡγε-
μονοπαίδων. Οὐδεὶς ὑπουργός, βοεβόδας, ἢ ἕτερος τις
Μαυροβουνίος, οὐδ' εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ ἡγεμόνος
εἶχε κληθῆ εἰς τὴν ὅλως οἰκογενειακὴν ἐκείνην ἐορτήν.

Ἡ φάτινη ἐφωτίζετο ὑπὸ πλήθους λαμπάδων, τῶν μὲν
ἐμπεπηγμένων ἐπὶ μεγάλου πολυελαίου, τῶν δὲ πρὸ τῶν
ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς αἰθούσης ἀνηρτημένων ἀ-
γίων εἰκόνων. Ἐπὶ μικρᾷ δὲ τραπέζῃ εὐρίσκειτο μέγας
ἄρτος, ἐν ᾧ ἦν ἐμπεπηγμένη μεγάλη λαμπάς, φιάλη αἴ-
νου καὶ δίσκος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον πολλὰ μὴ ἀνημμένα
λαμπάδες. Ἐκ τῶν λαμπάδων αὐτῶν τὴν μὲν μίαν ἐλα-
βε καὶ ἤναψεν ὁ ἡγεμὼν, δοὺς οὕτω τὸ σύνθημα τῆς
ἐνάρξεως τῆς ἐορτῆς, τὰς δὲ λοιπὰς πάντας οἱ εὐρισκό-
μενοι ἐν τῇ φάτινῃ, λαθόντες φῶς ἐκ τοῦ φωτός τοῦ ἡ-
γεμόνος. Συγχρόνως δὲ ἀνεψήγησαν αἱ δύο θυραὶ τῆς αἰ-
θούσης καὶ εἰσῆλθον ἐν τῇ φάτινῃ, κατὰ τὸ ἐθίμον, πάν-
τες οἱ φρουροὶ καὶ οἱ ὑπηρετῆται τῶν ἀνακτόρων (μηδὲ τῶν
marmittous ἐξαιρουμένων) κρατοῦντες ἀνημμένας λαμπά-
δας.

Ἀφοῦ ἐσχημάτισαν πάντες μέγαν κύκλον περὶ τῆς
φάτινης, ἡ ἡγεμονίς Ζόρκα ἔθετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς
πολύτιμον εἰκόνα παριστάσαν τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Τότε ὁ ἡγεμὼν ἀποταθείς πρὸς τὸν διάδοχον,
τὸν πρέσβυν τῆς Ρωσσίας, πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν γραμματέα
τῆς βωσικῆς πρεσβείας, μᾶς παρεκάλει νὰ τὸν ἀκολου-
θήσωμεν, ὅπως παραλάβωμεν τὸ Δένδρον τῶν Χριστου-
γέννων.

Ἐξῆλθον λοιπὸν τῆς φάτινης, ἡ αἰθούσης. Καὶ ἐνῶ
ὑπέθετον ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρωμεν ἐξ ἑτέρας αἰθού-
σης εἰς τὴν φάτινην τὸ σύνθημα τοῖς Εὐρωπαίοις ἐστολι-
σμένον «Δένδρον τῶν Χριστουγέννων», ἡ αὐτοῦ Ἰψηλότης
μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸ προαύλιον τῶν ἀνακτόρων, ὅπου
τὴν μεσημβρίαν εἶχον ἐναποτεθῆ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κορμοὶ
τῶν δένδρων.

— Λοιπὸν, Κύριοι, μᾶς εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, ἐκαστος ἡμῶν
ἀράτω τὸν κορμὸν του, κατὰ τὰ Μαυροβουνιωτικὰ ἐθίμα.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἤρπασε τὸν κορμὸν τοῦ
δένδρου, ὃν ὁ διάδοχος κατὰ τὴν μεσημβρίαν τῷ εἶχε
παραδώσει, ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του ὤμου,
καὶ ἀνέμενον ὅπως καὶ ἡμεῖς πράξωμεν τὸ αὐτὸ, διὰ νὰ
ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν φάτινην.

— Ἄρὸν σου τὸν κράββατον, ὦ ἀναχωρητὰ, εἶπον ἐν
εαυτῷ καὶ περιπέτει !

Ἐθέσαμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἀνὰ ἓνα
κορμὸν δένδρου, (ὅστις ὀμολογῶ δὲν ἦτο διόλου ἐλαφρὸς)
ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ ἐπανῆλθον ἐν τῇ φά-
τινῃ, ρα ν τ ι ζ ὁ μ ε ν ο ἰ ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ δια σικάλως
καὶ ἀραβοσίτου.

Εἰς τὴν περιμεγέθη ἐστίαν τῆς αἰθούσης ἐκείνης ἐκαίε
πρὸ πολλοῦ ζωηρὸν πῦρ. Εὐθύς λοιπὸν ὡς ὁ ἡγεμὼν εἰσῆλ-
θεν ἐν τῇ φάτινῃ, τὸ μὲν ἐν ἄκρον τοῦ παρ αὐτοῦ κο-
μισθέντος ὀγκωδεστάτου κορμοῦ ἔθετο ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐπὶ
δὲ τοῦ ἄλλου, λαθὼν τὴν φιάλην με τὸν οἶνον, ἐποίησε
σπονδὴν, εὐχθεὶς ὑπὲρ τῆς εὐφροίας τῆς γῆς καὶ τῶν
δένδρων. Συγχρόνως δ' ἐκοψεν ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ κορμοῦ
τὸν ἄρτον, ὅστις, ὡς προείπον, εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς μικρᾶς
ἐκείνης τραπέζης. Καὶ τὸν μὲν οἶνον ἐδωκεν αὐτῷ, κατὰ
τὸ ἐθίμον ἡ μήτηρ του, τὸν δ' ἄρτον ἡ ἡγεμονίς. Ἀφοῦ
δὲ καὶ ἡμεῖς ἐθέσαμεν τοὺς κορμούς τῶν δένδρων μας ἐπὶ
τῆς πυρᾶς, ὁ ἡγεμὼν ἐ ρ α ν τ ι σ ε τ ρ ις, καὶ σταυροειδῶς,
διὰ τοῦ οἴνου τὸ πῦρ καὶ ποιῆσαι κατόπιν τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ ὕψωσε τὴν φιάλην καὶ διὰ τῆς βροντώδους
φωνῆς αὐτοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Δέομαι τῷ παντοδυναμῷ νὰ
διατηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ὑμῖν, εὐδαίμονας καὶ
μακροχρόνιους ὅλους τοὺς Μαυροβουνίους». Εἶτα ὕψωσε
πάλιν τὴν φιάλην πύχθη τὰ αὐτὰ τῇ αυτοκρατορικῇ
οἰκογενεῖα τῆς Ρωσσίας καὶ τοῖς Ρώσοις, τῇ βασιλικῇ
οἰκογενεῖα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῖς Ἕλλησι καὶ πᾶσι τοῖς
παροῦσι καὶ ἀπουσὶ φίλοις τοῦ Μαυροβουνίου.

Τοὺς λόγους τοῦ ἡγεμόνος ἐκάλυψαν ζητωκραυγαὶ ζωη-
ραὶ τῶν παρστώτων καὶ τοῦ πρὸ τῶν ἀνακτόρων ἱσταμέ-
νου πλήθους. Συγχρόνως δὲ τὰ πυροβόλα ἐκρότησαν 21
φορὰν, πρὸς τιμὴν τοῦ αυτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Ρωσσίας
καὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἑλλάδος. Πιὸν δὲ ὁ ἡγε-
μὼν ἐκ τῆς φιάλης οἶνον ἐδωκεν αὐτῇ ὅπως πράξῃ τὸ
αὐτὸ τῷ διαδόχῳ καὶ οὗτος πρὸς ἡμᾶς, ἀντευχηθέντας
ταῖς Α. Α. Υ. Υ. καὶ πάσῃ τῇ οἰκογενεῖα ὑγίαν καὶ εὐ-
δαιμονίαν. Τὰς εὐχὰς μας ἐκάλυψαν πάλιν ζωηραὶ ζητω-
κραυγαὶ καὶ πυροβολισμοὶ διὰ τουφεκίων καὶ πολυκρότων
τοῦ ἐξῆθεν πλήθους.

Μετὰ ταῦτα οἱ τέσσαρες ἡγεμονόπαιδες προσέφερον
μετὰ πολλῆς χάριτος εἰς ὅλους ἀδιακρίτως τοὺς ἐν τῇ
φάτινῃ, λουκουμάδες καὶ ρακὶ, μεθ' οἱ φρουροὶ
καὶ οἱ ὑπηρετῆται, ἀσπασάμενοι τὰς χεῖρας ἀπαιτῶν τῶν
τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας, ἐξῆλθον τῆς φάτινης κρα-
τοῦντες ἀνημμένας τὰς λαμπάδας των.

Ἀπαράλλακτα κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν ἐκαί-
ετο τὸ Πραζνικ-Βαδνιάκ (Δένδρον τῶν Χριστουγέννων)
ἐν πάσῃ οἰκίᾳ, ἢ καλύβῃ, τοῦ Μαυροβουνίου.

Ἐξελλόντων τῆς φάτινης τῶν φρουρῶν καὶ τῶν ὑπη-
ρετῶν, ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος λαθὼν ἀνὰ χεῖρας τὴν Γκ ο ὕ ζ-
λά α του, τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ χαμὰι Μαυροβουνίῳ μονόχορδον
ἐθνικὸν ὄργανον, ἐκάθησε χαμὰι ἐπὶ τῶν ἄχρῳων, (διότι
οὐδὲν ὡς προείπον ἐπιπλόν, ἢ κάθισμα, ὑπῆρχε πλέον ἐν
τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ) καὶ ἤρξατο πλῆττων αὐτὴν καὶ ψάλ-
λων μετὰ τῶν παρακαθησάντων πλησίον του δύο γηραιῶν
ἀρακτωλῶν Μαυροβουνίων τὸ πατριωτικὸν ἔσμα τοῦ ἐθνι-
κοῦ τῶν Μελανῶν Ὁρέων ποιητοῦ καὶ Βλαδίκου Πέτρου τοῦ
Π: «Ὁ σῶτερ τῆς πατρίδος μας, Βλαδίκου Δανιὴλ κτλ.»

Τὸ ἔσμα διεδέχθησαν ἠρωϊκαὶ διηγῆσεις τῶν δύο γη-
ραιῶν Τουρκοφάγων καὶ τέλος ἐπανελθόντες δύο καὶ μόνον
ὑπηρετῆται ἐστρώσαν χαμὰι ἐπὶ τῶν ἄχρῳων, ἐν τῷ μέσῳ
τῆς φάτινης, ὅπως ἀπλουστάτην τραπέζαν, ἣν ἐπλήρωσαν
νηστησίμων ἐδεσμάτων, καρπῶν ξηρῶν, γλυκισμάτων,
ἐλαίων, χαβιαρίου, αὐγοταράχου, ὄστρεϊδίων, οἴνου ἐγ-
χωρίου καὶ μέλανος ἄρτου. Νεύσαντος δὲ τοῦ ἡγεμόνος,
ἐξῆλθον πάραυτα τῆς φάτινης οἱ δύο ἐκεῖνοι ὑπηρετῆται,
διότι, κατὰ τὸ ἐθίμον, πάντες οἱ φρουροὶ καὶ οἱ ὑπηρετῆται
τῶν ἀνακτόρων ὄφειλον νὰ δειπνήσωσιν ἐν ἑτέρᾳ αἰθούσῃ
ἡμοῦ ὅλοι συνηθροισμένοι μετὰ τῶν γυναικῶν παίδων
των, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν ἡ ἡγεμονίς ἐκάλεσεν ἡμᾶς νὰ
λάβωμεν, sans cérémonie, ὅταν ἠθέλωμε θέσιν παρὰ τῇ
τραπέζῃ. Πάντες λοιπὸν, μιμηθέντες τὸ παράδειγμα τοῦ
ἡγεμόνος, ἐποίησαμεν τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ
ἐκαθίσασαμεν χαμὰι, ἐπὶ τῶν ἄχρῳων, σ τ α υ ρ ο π ὁ δ ι, (ἢ
ὡς εἶπεν ὁ τὴν γλώσσαν ἡμῶν ὀμιλῶν κ. Ἴόνιν «κ λ ἔ-
φ τ ι κ α ») σχηματίζαντες μέγαν κύκλον, καὶ ἤρξαμεν
τρώγοντες sans façons καὶ ἀλληλοὑπηρετούμενοι.

Τὸ δειπνῶν ἦν ἐκ τῶν εὐθυμότερων καὶ φαειρότερων τῶν
ἀνακτόρων, διότι, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὄχι μόνον
εἶχεν ἐπιτραπῆ εἰς τε τὸν διάδοχον καὶ τὰ μικρότερα τῶν
ἡγεμονοπαίδων νὰ συμμεθέξωσιν αὐτοῦ, (διότι ταῦτα συ-
νήθως δειπνοῦσιν ἰδιαιτέρως) καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἡ ἀδεία,
καὶ carte blanche, νὰ παίξουν, φωνάζουν, χορεύσουν καὶ
διασκεδάσουν ἐν τῇ φάτινῃ, ὅσον ἠθέλω, ἀλλὰ καὶ διότι
τὸ δειπνῶν ἦν ὅλως οἰκογενειακὸν καὶ δὲν ἐτηρεῖτο ἡ συ-
νήθως τῆς αὐτῆς ἐθιμοτυπία. (*)

Τὸ πατριωτικὸν αὐτὸ δειπνῶν διήρκεσεν ἐπὶ δύο
ὀλοκλήρους ὥρας, διότι καὶ τὸν καφεὲν σ τ α υ ρ ο π ὁ δ ι
ἐπίομεν καὶ χαμὰι καθήμενοι ἐκαπνίσασαμεν καὶ ἐψάλλομεν
πάντες ἡμοῦ οἱ συνδαιτυμόνες ἔσματα Μαυροβουνιωτικὰ,
εὐρωπαϊκὰ καὶ τὸν ἡμέτερον ἐθνικὸν ὕμνον «εἰς τὴν ἐλευ-
θερίαν» τοῦ Σολωμοῦ, ὃν εἶχον ἀρίστα ἐκμαθεῖ αἱ ἡγεμο-
νόπαιδες Ζόρκα καὶ Ὀλγα καὶ ὅστις κατενθουσία τὴν
πρῶν ἡγεμονίδα Δάριγκαν, ἥτις πολλάκις τὸν εἶχεν ἀ-
κούσει ἐν Κερκύρᾳ, ὅπου ὁ ἀθάνατος Μάντζαρος τὸν εἶχε
τονίσει.

Ἀποχωρήσαντος τοῦ κ. Ἴόνιν μετὰ τῶ κ. Σπέγερ,
περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἕνεκα αἰριδιᾶς ἀδιαθεσίας, αἱ
Α. Α. Υ. Υ. μὲν ἐνεύσαν νὰ μείνῃ ἀκόμη μετ' αὐτῶν.
Ἐκφράσας αὐταῖς τὰς ὥρας ἐντυπώσεις, ὡς ἀπεκρίθησαν
καὶ ἐκ τῆς πατριαρχικωτάτης ταύτης θρησκευτικῆς καὶ
συνάμα ἐθνικῆς τοῦ Μαυροβουνίου ἐορτῆς, ταῖς ἐξέφρασα
τὴν εὐγνωμοσύνην μου ἐπὶ τῇ προσκλήσει μου εἰς τὴν οἰ-
κογενειακὴν ταύτην ἐορτήν. Τότε ὁ ἡγεμὼν διὰ τῆς συ-
νήθους αὐτοῦ ἀφελείας μοὶ ἀπεκρίθη «ἐφαντάζεσθε ποτὲ,
ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συμμετάσχῃτε αὐτῆς ὑμεῖς, ὁ ἀντι-
προσωπεύων σήμερον (**) ἔθνος φιλιτατον καὶ ὁμόδοξον τῷ
Μαυροβουνίῳ;» Καὶ ἤρξατο πάλιν, μετὰ τῆς ἀρίστης
ἡγεμονίδος Μιλένας, ὀμιλῶν μοι ἐν ἐνθουσιασμῷ καὶ ἀγα-

(*) Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐθαύμασα πάλιν τὴν μεγάλην
στοργὴν τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῆς ἡγεμονίδος τῶν «Μελανῶν Ὁρέων»
πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν. Ἄνεμνήσθη μάλιστα Βερρίκου τοῦ IV, ὅτε
μετὰ τὸ δειπνῶν ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος ἐξηλωμένος ἐπὶ τῶν ἄχρῳων,
ἐπαίξε μετὰ τῶν μικρότερων τεσσάρων τέκνων του, ἐπάλασεν ὡς
ὀμηλικὸς των μετ' αὐτῶν καὶ ἄριτε νὰ ἤτταται ὑπ' αὐτῶν ὁ λέων
τοῦ Μαυροβουνίου, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου ἐγείρεται καὶ ἀπα-
κλύει ἅπανα ἡ χώρα του.
Α. Α.

(**) Ὁ πολιτικὸς πράκτωρ κ. Λογοθέτης ἀπουσίαζεν εἰς Ἀθήνας.

πη περί της πατρίδος μας και κατά τό σύνθηρος πολλά περί αὐτῆς ἐρωτῶν με και μανθάνων.

Περί τὴν δεκάτην ὥραν αἱ Α.Α. Υ.Υ. μ' ἀπεχαιρένισαν, ἀφοῦ προηγουμένως μ' ἐκάλεσαν ὅπως παρευρεθῶ τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν τῆς ἐπιούσης ἐν τῷ ἡγεμονικῷ παρεκκλη-
 ἔνεκα τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων και περί τὴν μεση-
 βριαν και τὸ ἐν τῇ φάτνῃ πρόγευμα, οὐ ἔμελλον νὰ
 συμμετάσχωσι μόνοι οἱ τῆς προτεραίας συνδαιτημόνες.
 Συνεμορφώθη τῇ ἡγεμονικῇ θελήσει.

Καθ' ἣν οτιγμὴν ἐπρογευματίζομεν εἰσῆλθον ἐν τῇ φά-
 τνῃ πάντες οἱ ὑπουργοὶ και οἱ βοεβόδοι κραυγάζοντες
 «Christos se rodi!» (Χριστὸς ἐγεννήθη!).

— Ὑγεία και εὐδαιμονία εἰς ὑμᾶς ὅλους και τὰς οἰ-
 κογενείας σας, ἀπεκρίθησαν αὐτοῖς συγχρόνως ὅτε ἡγέμων
 και ἡ ἡγεμονίς και τοῖς προσέφερον ψητὸν ἀμὸν και οἶνον.

— Ζήτω ὁ ἡγέμων, ἡ ἡγεμονίς και ἡ οἰκογένεια τῶν
 ἀπεκρίθησαν πάντες και ἤρξαντο πίνοντες και τρώγοντες
 ὄρθιοι.

Τὸ ἐσπέρας τῶν Χριστουγέννων, ὡς και τὰς δύο κατό-
 πιν ἐσπέρας τῶν ἑορτῶν, ἐδείπνησα κατὰ γενικὴν ἀπαί-
 τησιν τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Οὐ-
 δέποτε θέλω λησμονῆσει τὴν εἰλικρινεστάτην φιλοξενίαν
 και τὴν καλοκαγαθίαν οὐτῆς.

Μετὰ τοιαύτης κοιπὸν ἀφελείας και ἀπλότητος ἐωρτά-
 σθησαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τὰ Χριστούγεννα. Ἐν δὲ τῇ
 Κετίνῃ και τῇ λοιπῇ χώρᾳ τοῦ Μαυροβουνίου πάντες
 ἐώρτασαν αὐτὰ μετ' ἐνθουσιασμοῦ και χαρᾶς, εὐθυμίας
 και ἀγαλλιάσεως, τρώγοντες, πίνοντες, ἔδοντες, χορεύ-
 οντες και πυροβολοῦντες, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον, ὡς
 ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος κεφαλαίου εἶπον, ἀν ἡ ἡμέρα τῶν
 Χριστουγέννων ὑπενθυμίζει παντὶ χριστιανῷ τὴν γέννησιν
 τοῦ Σωτῆρος και Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς πάντα
 ὁμῶς Μαυροβούνιον ἀναμνησθεὶς τὴν νύκτα τῆς 24 Δε-
 κεμβρίου τοῦ 1702, ἥτις εἶναι ἡ 25 Μαρτίου τοῦ 1821
 ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν Κετίνῃ, Μάρτιος τοῦ 1882

L'ANACHORÉTÉ.

Η ΕΚΘΕΤΟΣ

ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ

Τὸ πεντάπρακτον αὐτὸ δρᾶμα τοῦ εὐφρατασιώτου ποι-
 ητοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΓΙΑΚΟΜΕΤΗ, μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ και δι'
 ἄλλων μεταφράσεων διακριθέντος κ. Γεωργ. Κ. Σφή-
 κκ ἐκδίδωσιν ὁ ἐν Πάτραις κοινωνικὸς σύλλογος «Ἀλλη-
 λοδοξία», ἀντὶ φρ. 1,30.

ΑΓΓΕΛΙΑ, ὅπου ἐγγράφονται συνδρομηταί, ἐν τῷ γρα-
 φεῖ ἡμῶν. [β, 1]

BOCK BIER, τοῦ διακεκριμένου καθ' ὅλην τὴν Γερμα-
 νίαν και Αὐστρουγγαρίαν Ζυθεργουασιάρχου LIBSINGER
 ἔφθασεν ἀπὸ χθὲς εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον Μπερνιου-
 δάκη.

Εἶναι ἄλλο νὰ σᾶς τῆ λέμε και ἄλλο νὰ πίνετε
 [γ, 1]

ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ ὅποιος θέλει, νὰ προμηθευ-
 θῇ τὰ περίφημα

ΚΑΝΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΟΗΜΙΑΣ

ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀριθ. 72, πρῶτον μετὰ
 τὴν Καπνεκαρέαν Τελοπωλεῖον

ΔΑΜΠΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
 (ἀριθ 72)

Ἐκαστον κανάτι τῆς Βοημίας διὰ τὴν ἀπόψτεξιν τοῦ
 νεροῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἑκατὸν αἰγινήτικα. Εἶναι δὲ και
 κομψότατα. [β, 1]

ΕΞΟΧΟΥ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΓΕΥΣΕΩΣ και ΟΥΤΕΩΣ

ΡΩΣΣΙΚΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

ἐκόμισε και πωλεῖ τὸ περίφημον

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

(παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

!! Οἱ Λούκουλλοι τρέξατε !!

ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΥΛΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς και
 ἄλλα στιγμιεῖως ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἴδους και ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙ-
 ΣΤΟΛΑΝ ὄλων τῶν χρωμάτων και σχημάτων εἰς τὸ χαρ-
 τοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΘΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ
 ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος EDLER et KRIS-
 CHE τοῦ Ἀννοβέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΖΟΒ τοῦ γαλλι-
 κοῦ οἴκου JEAN BARDOU πωλεῖται χονδρικῶς και λιανι-
 κῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

Πολὺν προσελκύουν κόσμον ἢ βιτρίνες τοῦ
ΝΕΟΥ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΥ ΚΟΡΝΙΖΟΠΩΛΕΙΟΥ

ΤΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὁδὸς Αἰόλου, κάτωθεν τοῦ φωτογραφείου τοῦ Πέτρου Μωραϊτίνῃ)
ΦΕΡΕΙ ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ὠραιότατας εἰκόνας, ρωμαντι-
 κὰς ἐλαιογραφίας, μαγευτικὰς, Nature-Morte,
 χαλκογραφίας και ἄλλα.

ΕΧΕΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ κορνίζας, τὰς ὁποίας φέρεῖ
 ἐπίσης ἐκ Γερμανίας.

ΤΡΕΞΑΤΕ ΝΑ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗΤΕ !!!
 ὅλας τὰς Αἰθούσας και τὰ Ἑστιατόριά σας.